

Sygn. akt III U 474/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Mirosław Kowalewski</i>
Protokolant:	<i>stażysta Sylwia Zarzecka Balcer</i>

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2018r. w Suwałkach

sprawy **H. Ł.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę niezrealizowanego świadczenia

w związku z odwołaniem H. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 30 lipca 2018 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 30 lipca 2018 r. odmówił H. Ł. prawa do niezrealizowanego świadczenia po zmarłej S. P.. Jako podstawę prawną decyzji organ wskazał art. 136 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887).

H. Ł. w odwołaniu od tej decyzji wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do niezrealizowanego świadczenia po zmarłej. Podniosła, iż S. P. była jej ciotką, a odwołująca opiekowała się nią aż do dnia jej śmierci.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że brak było podstaw do wypłaty niezrealizowanego świadczenia, ponieważ odwołująca nie spełnia warunków do renty rodzinnej, a zmarła nie pozostawała na jej utrzymaniu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

H. Ł. i jej zmarła ciotka zamieszkiwały oddzielnie.

S. P. była uprawniona do renty wraz z dodatkami w łącznej wysokości 1226,27 zł. Była osobą bezdzietną, schorowaną wymagającą stałej opieki i pomocy ze strony odwołującej, ograniczającej się do sprzątanía mieszkania ciotki, robieniu

zakupów, pomocy przy jej codziennej toalecie, a także w okresie bezpośrednio poprzedzającym zgon S. P., pomocy przy jej karmieniu.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny, czy odwołująca spełniła przesłanki do wypłaty na jej rzecz niezrealizowanego świadczenia po zmarłej.

Mając na uwadze regulacje przewidziane w art. 136 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazać należy, że ustawa reguluje trzy kategorie osób, które mają prawo do pobierania świadczeń po zmarłej osobie. Do pierwszej z nich należą małżonek i dzieci, z którymi zmarła prowadziła wspólnie gospodarstwo domowe. Do drugiej grupy należą te same osoby, które nie prowadziły tego gospodarstwa. Natomiast do trzeciej grupy zaliczają się inni członkowie rodziny uprawnieni do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała osoba zmarła. W pierwszej kolejności prawo do wypłaty niezrealizowanego świadczenia mają małżonek i dzieci, zaś w razie ich braku - inni członkowie rodziny.

Wnioskodawczyni nie należała do rodziny generacyjnej zmarłej.

Świadczenie należne po zmarłym wypłaca się innemu członkowi rodziny tylko wtedy, gdy spełnia on warunki do uzyskania renty rodzinnej lub gdy zmarły pozostawał na utrzymaniu tego członka rodziny. Zgodnie z treścią przepisu art. 67 ust. 1 ww. ustawy odwołująca nie należała do grona osób uprawnionych do renty rodzinnej po zmarłej. W związku z tym ocenie podlegało, czy zmarła pozostawała na jej utrzymaniu.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy oraz doświadczenie życiowe prowadziły do jednoznacznego wniosku, że zmarła nie pozostawała na utrzymaniu odwołującej.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, pojęcie „pozostawania na utrzymaniu” ma ściśle materialne znaczenie, a miarą jego jest zapewnienie środków pieniężnych koniecznych do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb osoby będącej na utrzymaniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 22 marca 2011 r., sygn. III AUa 2026/10). Za osoby pozostające na utrzymaniu innych członków rodziny w rozumieniu art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uważa się osoby, które bądź to nie posiadają żadnych własnych świadczeń emerytalno-rentowych (gdyż dopiero wystąpiły z wnioskiem o nie), bądź też pobierają wprawdzie takie świadczenia, ale w najniższej wysokości przewidzianej ustawą, a koszt zaspokajania ich usprawiedliwionych potrzeb jest znacznie wyższy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 11 lipca 2012 r., sygn. III AUa 516/12). Zatem, niezbędne jest istnienie silnej ekonomicznej zależności od osoby utrzymującej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 21 maja 2013 r., sygn. III AUa 20/13).

W ocenie Sądu na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można uznać, że S. P. pozostawała na utrzymaniu odwołującej. Zmarła miała własne środki pieniężne, łącznie w kwocie 1226,27 zł, przewyższającej wysokość minimalnego świadczenia. W ocenie Sądu, świadczenie pomocy i opieki, jakie oferowała skarżąca zmarłej, stanowiły zwyczajową pomoc rodzinną członkowi rodziny.

Te czynności związane z okazywaną pomocą i opieką nad zmarłą nie są jednak jednoznaczne z tym, że pozostawała ona na utrzymaniu wnioskodawczyni. W sprawie nie zostały udokumentowane żadne ponadprzeciętne wydatki ponoszone przez wnioskodawczynię np. specjalistyczny sprzęt, drogie nierefundowane leki, czy też częste wizyty u lekarza.

Zdaniem Sądu, pomimo tego, że zmarła była niewątpliwie osobą schorowaną i wymagającą stałej pomocy i opieki, nie można przyjąć, że skarżąca utrzymywała ją.

Zatem należy uznać, że miesięczne wydatki zmarłej w znacznej mierze pokrywane były z własnej renty S. P. i w sprawie nie zostało wykazane, aby przekraczały tę kwotę. Jeśli nawet skarżąca do tej sumy dokładała własne środki pieniężne, np. na jedzenie (co nie zostało w żaden sposób udokumentowane), to nadal nie mamy do czynienia w sprawie z pojęciem utrzymywania innej osoby, a co najwyżej przyczynianiem się do jej utrzymania. Pojęcia te na gruncie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie są jednak tożsame.

Zatem, w ocenie Sądu wnioskodawczyni nie zapewniała S. P.. środków pieniężnych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych, gdyż zmarła sama dysponowała wystarczającymi do tego środkami. Nadto, koszt jej usprawiedliwionych potrzeb nie był znacznie wyższy, niż suma otrzymywanych świadczeń z organu rentowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż w sprawie nie zachodzą przesłanki z art. 136 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pozwalające na wypłatę skarżącej niezrealizowanego świadczenia po zmarłej S. P. i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 KPC, orzeczono, jak w sentencji.

Dół formularza